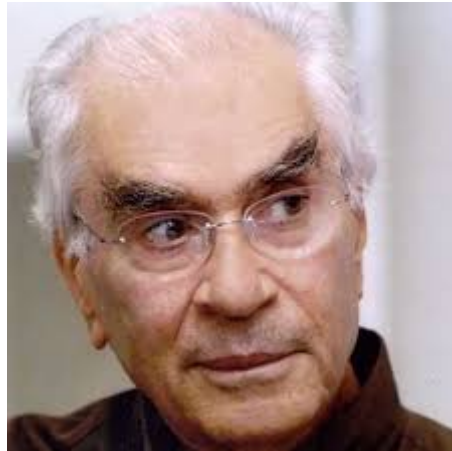
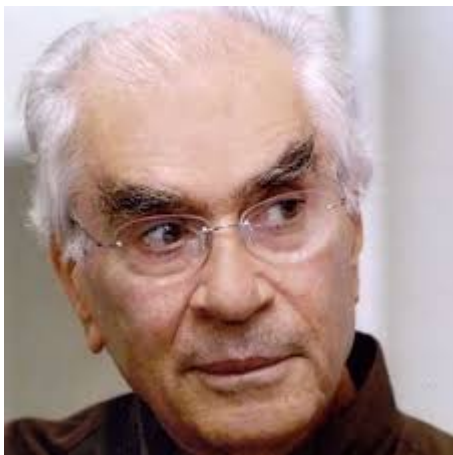

«Επανάσταση» - «εθνεγερσία» αδιανόητες

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Υπάρχουν θεσμοί προορισμένοι να ελέγχουν τη διαχείριση της εξουσίας - η Βουλή, το Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο (ΣτΕ), η δημοσιογραφία. Βουλή και δημοσιογραφία έχουν παραιτηθεί (μα εντελώς) από κάθε φιλοδοξία κριτικού ελέγχου, από τότε που η άσκηση της πολιτικής έχει ολοκληρωτικά αλλοτριωθεί σε παιχνίδι εντυπώσεων.

Το ΣτΕ δεν ελέγχει ενεργά (αυτεπαγγέλτως) τη διαχείριση της εξουσίας. Αποφάινεται για ατοπήματα ή και εγκλήματα σε βάρος πολιτών, μόνο αν ο πολίτης προσφύγει (με πολύ υψηλό οικονομικό κόστος) στην ετυμηγορία του. Ταυτόχρονα, οι κρατικοί λειτουργοί που κρίνουν τη νομιμότητα αποφάσεων και ενεργειών του κράτους, έχουν αυτο-υπονομευθεί καθορίζοντας οι ίδιοι την αμοιβή τους: Έχουν μηνιαίο μισθό ισόποσο με πέντε (5) μηνιαίες συντάξεις πανεπιστημιακού καθηγητή εικοσιοχτάχρονης θητείας και τεκμηριωμένης διεθνούς αναγνώρισης.

Τα σε βάρος πολιτών εγκλήματα επαγγελματιών της εξουσίας είναι επίσης

θεσμοθετημένο να κρίνονται μόνο από τον συντεχνιακό τους θεσμό, το κοινοβούλιο - όχι από την τακτική Δικαιοσύνη (ευνοώντας την αδιαντροπιά ή και φασιστική ιταμότητα). Το ΣτΕ δεν μπορεί να τιμωρήσει παράνομες πράξεις ανθρώπων της εξουσίας (κατάφωρη κλοπή δημόσιου χρήματος, αυθαίρετες προσλήψεις με αργομισθία). Γι' αυτό και στα τελευταία σαράντα χρόνια οργίων κομματικής κραιπάλης, μόνο δύο υπουργοί, μάλλον οι αφελέστερα αγέρωχοι, πήραν γεύση οδυνηρού επιτιμίου.

Οι υπεύθυνοι για την εθνική υποτέλεια που παγιώθηκε με τη «νύχτα των Υμίων» (31.1.1996), οι αυτουργοί της εξωφρενικής βακχείας των Ολυμπιακών Αγώνων (2004), η πανικόβλητη χρεοκοπία του 2010, με τη γελοιώδη διακήρυξή της από μια βάρκα στο Καστελλόριζο, η αδιάντροπη ατίμωση της ετυμηγορίας του λαού (δημοψηφίσματος στις 5.7.2015) είναι προκλητικά και αυθαδέστατα εγκλήματα, πολιτικά, κοινωνικά, πολιτισμικά, με τους αυτουργούς αυτοαμνηστευμένους «δίχως αιδώ ή λύπην».

Αλλά γιατί να ξαναθυμόμαστε τις πομπές μας, γιατί να ξαναγευόμαστε συνεχώς το απόπιωμα της πίκρας; Μα επειδή είναι σχεδόν αδύνατο να συμβιβαστεί ο άνθρωπος με το μαρτύριο του Ταντάλου, να το ανεχθεί σαν μοίρα του. Να διψάει τη ζωή, για τον ίδιο και για τα παιδιά του, και οι εξουσιαστές του, με τη δύναμη της δικής του ψήφου, να του αντιχαρίζουν εφιάλτη αδικίας, ανασφάλειας, συλλογικής αναξιοπρέπειας. Κάποιοι διαβάζουν αυτές τις γραμμές και νομίζουν ότι το μαρτύριο του Ταντάλου είναι εικονική φιοριτούρα. Όσοι είναι άνεργοι, όσοι έχουν, χρόνια τώρα, παιδιά στην ανεργία, όσοι έχουν καταληστευμένες συντάξεις της ντροπής ή μισθούς παρανοϊκής γλισχρότητας, μόνο αυτοί (και είμαστε εκατομμύρια) καταλαβαίνουν ότι το μαρτύριο του Ταντάλου κυριολεκτεί.

Στο μαρτύριο περιλαμβάνεται και η ευθεία πρόκληση: Να συντηρείς σπιτικό, με τετρακόσια ευρώ μηνιάτικο, ή και οικογένεια με οχτακόσια (συμπεριλαμβάνοντας κοινόχρηστα, ηλεκτρικό, παρανοϊκούς φόρους). Και να σε κυκλώνει από παντού, αδιάντροπο, σαρδόνιο, θρασύτατο, το κομματικό χρήμα: Πλημμύρα στους δρόμους τα πολυτελή αυτοκίνητα, καρότσια κατάφορτα στο σούπερ μάρκετ, τα εστιατόρια και οι καφετέριες τίγκα - από πού βγαίνει και ρέει άφθονο τόσο χρήμα;

Το ερώτημα δεν συζητιέται ποτέ στα κανάλια, ούτε και θα το απαντούσαν ποτέ οι απaréγκλιτα μονοδρομικοί κομματάνθρωποι «σχολιαστές». Μοιάζει παγιωμένα αυτονόητο, κάθε κόμμα που έρχεται στην εξουσία να σκορπάει άφθονο χρήμα σε έναν προσχηματικά «ευπρεπή» υπόκοσμο συμφεροντομανών οπαδών. Ταυτόχρονα, ποτέ κόμμα που έρχεται στην εξουσία δεν διανοείται να δημοσιεύσει τα αριθμητικά δεδομένα της εγκληματικής κραιπάλης (στην κυριολεξία κακουργίας) των προκατόχων του: Πόσες χιλιάδες ανθρώπων συνταξιοδοτούνται από το

Δημόσιο για προϋπηρεσία μόλις πέντε (ναι, 5) ή δέκα (10) ή δεκαπέντε (15) χρόνων.

Οι αναρίθμητοι υπάλληλοι της Βουλής, σύμβουλοι ή απλώς «κολαούζοι» βουλευτών, μαζί με πάμπολλους «γενικών καθηκόντων» διορισμένοι χωρίς έλεγχο προσόντων, χωρίς συγκριτική αξιολόγηση. Το αντίστοιχο προσωπικό των κρατικών καναλιών, άνθρωποι συχνότατα (αλλά φανερά) άγλωσσοι, χωρίς καλλιέργεια, χωρίς καλαισθησία, κάποιος και με εμφανή, δραματικά χαμηλή νοημοσύνη, σε ρόλους «σχολιαστών», «ανταποκριτών», «συντονιστών πολιτικού διαλόγου» - όλοι αυτοί, άθελά τους, φανερώνουν τη βαθιά περιφρόνηση που τρέφει η εξουσία (οι πολιτικοί μας άρχοντες) για τον λαό που εξουσιάζουν.

Η περιφρόνηση γίνεται απροκάλυπτη και ανυπόφορα οδυνηρή, όταν σκεφθεί κανείς πως μια αλλαγή του εκλογικού νόμου (καθιέρωση μονοεδρικής περιφέρειας) θα εξαφάνιζε το ρουσφέτι, μια συνεπής τήρηση του νόμου Πεπονή και η κατάργηση συντάξεων για προϋπηρεσία μικρότερη των είκοσι χρόνων -τρεις ελάχιστες, στοιχειώδους λογικής, πανεύκολες πολιτικά μεταρρυθμίσεις- θα μεταμόρφωναν κυριολεκτικά την ελλαδική κοινωνία.

Το μαρτύριο του Ταντάλου μάς εξαντλεί, μας παραλύει, εξουθενώνει προοδευτικά και ανεπίστρεπτα τη συνείδηση «ευγενικής» καταγωγής των Ελλήνων. Οι «προοδευτικές» δυνάμεις (με δεξιά ή αριστερή ετικέτα) έχουν πια αποκόψει τον Έλληνα από την ιστορική και γλωσσική του συνέχεια, πραγματοποίησαν τον στόχο, τον εξαρχής τεθειμένο από την Ε.Ε.: Να γίνουμε οι Έλληνες τα γκαρσόνια της Ευρώπης, με «βιομηχανία» μας τον Τουρισμό!

Οι λέξεις «επανάσταση», «εθνεγερσία» αδιανόητες.

[Πηγή: kathimerini.gr](http://kathimerini.gr)